

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 21 Kungälv
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 10.00-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se
 Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson,
 Ordförande, tel: 070-209 54 01
 Johan Persson
 Vice ordförande, tel: 072-212 81 84
 Johan Persson
 Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84
 Hanna Bäck
 Ledamot, tel: 070-887 71 46
 Isabel Borrás Auli
 Ledamot, tel: 070-729 94 80
 Fredrik Carlström
 Ledamot, tel: 076-779 74 14
 Gunilla Granström
 Ledamot, tel: 070-974 86 19
 Jenny Westerlin
 Ledamot, tel: 070-311 26 22
 Sara Bondesson
 Ledamot, tel: 070-211 44 36
 Lars Kristiansson
 Ledamot, tel: 073-509 2551

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till adoption@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Litauen, Burundi, Vietnam.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson
 Redaktör: Ann-Charlotte Särnbratt och Pelle Hedebloom
 Redaktion: Ann-Charlotte Särnbratt, Pelle Hedebloom och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 4 maj 2019

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot:

Sarah och Dionne tillsammans för första gången i Smögen, Bohuslän. Födda i Taiwan av samma mor.

Ledare

Utanför är det snö och is som råder. Barnen kommer in med kalla och rosiga kinder och blöta vantar. Just nu kan det vara svårt att föreställa sig att det kommer en vår och en sommar – men det gör det! Och vad kan vara en bättre inledning på den än BFA:s sommarträff?

Ni som var med förra året kan säkert känna doften av solvarma klippor och tång, höra alla barnens stöj och stim i poolerna, i hoppborgen, hinderbanan, på krabbfiske, disco och tröjmalningen. Eller så minns ni hur nya vänskapsband knöts av små och stora. Eller ett kärt återseende med någon som betytt allt eller något i ert familjeblivande eller en givande föreläsning eller diskussion.

Jag och min familj tog med oss lite av allt det där och bestämde oss redan då för att vi gärna ville komma igen! Och den 24 till 26 maj går årets sommarträff av stapeln på i Tanumstrand. Förutom alla barnaktiviteter, workshops och föreläsningar så kommer BFA även att bjuda in gäster från våra samarbetspartners i Ungern, Tjeckien och Polen. Läs mer om sommarträffen och hur du anmäler dig på hemsidan och Facebook.

Under året och sommarträffen kommer vi självklart också uppmärksamma att Barnen framför allt firar 40 år! I över i fyra decennier har BFA arbetat för barnens bästa, genom bistånd, fadderskap och adoption. Detta jubileum kommer att genomsyra sommarträffen och hejdundrande kalas utlovas i samband med årsmötet.

Annat som händer under våren är att BFA, tillsammans med Adoptionscentrum, Barnen Framför Allt och Barnens Vänner, samt Familjeföreningen för Internationellt Adopterade lyfter fram frågan om internationell adoption och möjligheten att bilda familj genom adoption. Nordic adoption Joy week arrangeras i Sverige, Norge och Danmark inom ramen för samarbetet med Nordic Adoption Council, NAC, där vi alla är medlemmar.

BFA har, som andra aktörer engagerade i internationella adoptioner, upplevt en dramatisk minskning i antalet adopterade barn som kommer till Sverige och Norden. Dels beror det på det positiva med att flera länder i världen har fått bättre förutsättningar, ekonomiskt och socialt. Men dels beror minskningen av adoptioner på att färre väljer att starta processen för att bli familj genom adoption.

Det finns fortfarande många barn i världen som på grund av olika omständigheter lever utan tryggheten av en familj. Dessa barn går en osäker framtid till mötes samtidigt som de berövas tryggheten och kärleken som det innebär att ingå i en familj. En egen familj som aldrig kan ersättas av ett barnhem eller fosterhem. Så länge adoption sker med barnets bästa i fokus är det ett gott alternativ för det barn som är i behov av en familj men också för den förälder/de föräldrar som längtar efter och vill ta emot ett barn. I dagsläget kan BFA starta nya familjer utan väntetid i Sverige till de flesta av våra samarbetsländer.

Hanna Bäck, ledamot i styrelsen för BFA

Innehåll 1 2019

Krönika Sara Day	4
Tresamhet-en blogg	5
Gunilla och Rasmus svarar	6
Thailand-kontrasternas land	7
I fosterfamiljens trygga famn	10
Familjen Lundbäcks berättelse	11
Familjen Hedén blir tre	13
Två systrar-födda av samma mor	18
Sara Quick i Bali	22
Vardagsdramatik i Kongo-Kinshasa	24
Matruschaya Social Welfare Society i Bhandaraj	26
Kallelse till årsmöte	27

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelens arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

KRÖNIKA:

När jag googlar på ordet ”syskon” får jag förklaringen att ”syskon kan innebära flera sorters relationer som två eller flera personer har till varandra. Om jag istället söker på ”syster” beskrivs det som en kvinnlig medlem i en syskonskara. Inte någon beskrivning nämner släktskap eller gener, tvärtom lämnar båda förklaringarna fritt utrymme att definiera både relationen personerna har och vilken typ av roll den kvinnliga medlemmen spelar i syskonskaran som hon befinner sig i. Varför är det då så att så många än idag känner sig tvungna att ifrågasätta och i många fall bli uppriktigt upprörda över att jag som adopterad stolt berättar om mina tre blonda blåögda systrar?

Ni kan ju inte vara systrar, ni är ju inte släkt! Jag har hört det alldeles för många gånger: på krogen, på fikaraster, i samtal. Alltid irriterat, som om jag sagt något som för åhöraren är så uppenbart fel och provocerande att hen känner sig manad att ta sig rätten att både skälla ut mig och utbilda mig på en och samma gång. Jag känner igen vindarna och attityden, den där rädslan när man utmanar någons snäva ram och föreställningar. Med näbbar och klor måste den förlegade världsbilden försvaras, det finns ingen önskan om att ens höra en annan version. Men jag vet att blod inte är tjockare än vatten, jag vet att det finns systerskap som går över både kontinenter och tiden. Jag har dessutom världens bästa bevis.

Mina tre yngre systrar, de är mitt norr, mitt öster och mitt väster. De ger mig mentala käftsmällor när jag behöver det och en axel att gråta mot utan att jag ber om det. De är min flock och mina riddare i skinande rustningar, alltid beredda till strid om det behövs, alltid redo att ta ner mig på jorden och lyfta mig till himlen. De är långa, blonda och blåögda men de skrattar åt precis samma skämt och delar samma referenser och barndomsminnen. De vet vad jag menar även när jag knappt vet det själv och de är aldrig längre än ett telefonsamtal bort. Aldrig någonsin har det gjorts någon skillnad på oss, vi har alltid vetat hur det kom sig att jag blev adopterad men för oss har det alltid varit så naturligt, så självklart. Vi tillhör en familj, inte konstigare än så. Kanske är det därför vi alla fyra har blivit så provocerade när vår relation inte har blivit godkänd, när den ansetts vara ofullständig. Som om vår familj inte var på riktigt, när själva begreppet familj kan vara precis vad du gör det till, det kan innehålla precis hur många och vilka du vill.

Jag vet inte någonting om min bakgrund och jag har väldigt begränsad möjlighet att ta reda på om det finns någon släkt därute i världen. Jag skulle ljuga om jag skrev

att jag aldrig har funderat på om jag har fler syskon, om de lever och om de sitter någonstans och undrar samma sak. Med dagens teknik finns det fler möjligheter än någonsin att spåra sin historia och tanken är skrämmande och svindlande på samma gång. Jag kan förstå behovet och längtan och har full respekt för de som försöker och ibland lyckas. Själv är jag inte riktigt där än och tänker inte skynda fram ett beslut. Jag kommer att veta om och när jag redo. Kanske kommer jag aldrig bli det. Men en sak är säker.

Vad som än händer har jag tre systrar som stöttar mig.

Text: Sara Day

Tresamhet-en blogg

Den jag är

Jag har bloggat om min verklighet under många år. Allt har inte skett på samma blogg, eftersom livet inte alltid passar ihop med det liv som varit. Därför har jag, efter att ha skrivit om vår tid genom fertilitet, lämnat den bloggen och den världen, för att nu skriva här. Denna blogg handlar om vårt liv mot en tresamhet. Ett liv mot att få adoptera en son från Ungern och sedan skapa ett liv här i Sverige.

När jag började skriva på denna blogg visste jag inte att det fanns en son. Jag visste inte ens säkert om det fanns ett barn. Jag visste bara att det fanns papper. Papper, papper och papper som skulle skrivas på, under, över, förtydligas. Genom bloggen kan man läsa sig till vägen fram till där vi står idag. Vi har nu hämtat vår son i

Till hon som bar

När man plötsligt får en ordentlig influensa och tvingas ligga i sängen hela dagen kommer även tiden till reflektion. Jag började med frossa igår kväll, och vilken frossa det blev, och sedan vaknade jag med feber och en värk i kroppen som bara inte vill ge sig. Så tänker jag plötsligt på den kvinna som en gång födde en son och tvingades att välja bort honom. Jag ligger och undrar över när hennes kropp värker, som min gör nu. Jag undrar när hon mår som sämst och när hennes ärr efter kejsarsnittet gör som mest ont att påminnas av.

Jag undrar om det var det finaste hon kunde göra för honom, eller det mest egoistiska. Jag undrar om hon var för ung för att förstå vad hon gav upp och nu, sex år senare, går och mår oerhört dåligt. Jag undrar, efter allt som står i media nu, om hon blev tvingad till det. Jag undrar om allt de berättade för oss var sant. Jag undrar hur ångestfyllt det är att inte veta var på jorden han befinner sig. Det är så mycket jag undrar över, precis som du. Så detta är till dig.

Han mår så bra, sonen som du födde. Han var så liten då och så oskyldig. Han förstod inte och kanske inte du heller. Han pratar om dig, ofta, och undrar varför du gav bort honom. Vi har sagt att du var ung och inte hade några pengar. Vi har sagt att du inte kunde ta hand om honom. Han ser storögt på oss och nickar. Vi återvänder till Ungern för att vi ska få en relation även till det landet och på väg i en tunnelbanas uppgång stannar han och ser på mig. "Jag är född här, mamma, av Kristina."

Ungern och gör oss ett liv tillsammans i Sverige. Det har vi snart gjort i fyra år och fortsätter att göra. Jag vet att ni är många som läser och följer. Det gör mig tacksam. För det gör att hans plats här med oss bekräftas ännu mer. Han finns och är. Min Skrut med de vackra bruna ögonen. Välkommen till vår tresamhet där mycket utgår från mig själv och min ibland övermäktiga känsla av otillräcklighet. Då formuleras orden och landar här för er.

Han värnar ditt namn, Kristina. Han bär på ditt namn och när han möter namnet i olika sammanhang i sin vardag, så ler han förtjust. Han hade en period när han var så ledsen över att han inte var född i min mage och ville födas igen. Men nu har han tagit sig förbi det för nu och ser dig som kvinnan som bar honom vid sitt hjärta. Sedan fick jag göra det vidare i hans liv. Det finns såklart inga ord, Kristina. Det finns inget att säga om det som sker i livet. Med åldern förstår man mer och mer att inget bestämmer man över. Inte egentligen. Det vet du mer än jag. Jag vill bara tacka dig, för att du bar honom åt mig, och ska värna om de vackra gener han har fått efter dig. Gener jag aldrig hade kunnat ge honom. För han är så bedärande vacker, intellektuell och när han får ha mycket människor omkring sig är han som lyckligast. Samtidigt kan han uttrycka glädjen över att bara få vara med mig och sin pappa, ensamma, runt matbordet, med hela livet framdukat. Du gav mig möjligheten. Jag lovar att värda den och förstå, som du var tvungen att förstå, att barnet är till läns. Jag ska värda den tiden med dig närvarande i alla våra andetag.

Tack Kristina.

Vill ni ta del av bloggen gå in på:
<https://tresamhet.wordpress.com/>

Gunilla och Rasmus svarar

I den här spalten kommer vi, Gunilla och Rasmus, att ta upp frågor som kan beröra både adopterade och adoptivfamiljer. Ofta finns det inte ett universellt svar - utan snarast handlar det om vad som kan vara mer eller mindre rätt för den enskilda personen eller familjen! Från våra olika perspektiv kommer vi i fortsättningen att ta upp olika tankar kring adoption. Du är välkommen att själva komma med frågor till den här spalten.

Gunilla: En av många frågor som adoptivfamiljer och adopterade kommer att komma i kontakt med under livets gång är hur hade det blivit om det inte blivit en adoption. Hur hade livet sett ut då för adoptivföräldrarna? Hur hade livet blivit för den adopterade om hen inte adopterats?

Frågan kan ibland väckas från omgivningen likväl som den adopterade själv eller adoptivföräldrarna tänker tanken men någon gång i livet kommer tanken eller frågan att finnas. För en del kommer tanken att vara skrämmande och för andra mest ett konstaterande kring själva tanken medan det för andra kommer att kunna ge upphov till en rad funderingar. Funderingar fyllda med glädje eller sorg eller både och. Det finns inget riktigt svar på frågan mer än att det troligen varit annorlunda. Annorlunda bättre eller annorlunda sämre? Det vet vi i regel inte. För en del kan det vara "förbjudna" tankar att gå ut i tanken "tänk om" då tanken kan vara kopplad till att man inte är nöjd med hur livet blev efter adoptionen. För en del av de familjer som jag möter där det finns svårigheter som känns stundom oöverstigliga är denna tanke inte sällan förekommande. För andra kan tanken vara kopplad till känslor kring att livet utan adoption snarare hade varit tomt och meningslöst och adoptionen är

förknippad med en stor glädje. Det är lätt att tänka att det finns ett rätt eller fel sätt att tänka och känna och att vissa tankar då riskerar att bli fyllda med skam. För en del kan det finnas anledning att få hjälp med att separera vad som är uttryck för hopplöshet över situationen snarare än att det är kopplat till själva adoptionen och därmed det egna barnet. För en del kan det vara både och. De flesta föräldrar kan i vissa stunder och vissa perioder ha behov av att få tänka "Tänk om..." det behöver inte vara farligt utan det kan vara en nödvändighet för att antingen orka med att stå kvar i föräldrarollen eller för de stunder svaret på tanken blir att "livet utan adoption hade inte varit det liv jag ville ha".

Rasmus: Så klart att man som adopterad någon gång i livet tänker tanken eller får frågan av andra om hur livet hade blivit om man inte blivit adopterad. För en del adopterade tror jag att tanken kan vara viktigare än för andra. Det finns ofta en bild av att alla adopterade vill veta om sitt ursprung. Det behöver inte vara så för alla, men jag tror att många någon gång tänker tanken "tänk om - och hur hade det varit då?" Jag tror att det är viktigt att man kan prata om sina tankar utan att det kan uppfattas som ett "hot" eller att man är missnöjd med det liv man fått.

Det finns adopterade som ibland upplever att de har en känsla av att behöva gå om omkring och vara tacksamma över att de blivit adopterade och det är antagligen ingen angenäm tanke om man känner så. Sedan kan det ju vara så att vi alla, oavsett om du är adopterad eller inte, kanske skulle behöva känna mera tacksamhet men då utifrån andra anledningar än att det behöver vara kopplat till adoption. Men för en del kan det säkert finnas även den kopplingen! Sedan tror jag att vi måste våga tänka att det kanske inte alltid är självklart att livet blir bättre för ett barn bara för att hen blir adopterad. För en del adopterade hade kanske livet blivit bättre eller att de mått bättre om de inte adopterades. Varför skulle det inte kunna vara så? För det kan ju även innebära att livet också blivit bättre för många för att dom har adopterats. Jag tror att man mer måste våga prata om både fördelar och nackdelar med en internationell adoption då jag tror att det även handlar om det. Även om forskningen säger att internationell adoption är bättre än att växa upp på ett barnhem så behöver ju inte det betyda att det är så för alla. Så klart att det inte är så - och den tanken måste vi också våga tänka och bara genom att tänka högt om det så tror jag att faktiskt fler skulle kunna må bättre!

Gunilla Cederholm Wilhelmsson, verksam som leg psykoterapeut och familjeterapeut vid Lainio Centret och sedan många år är specialiserad på adoptionsspecifika frågeställningar, barn med special needs och arbetar med stöd till adoptivfamiljer och adopterade.

Rasmus Cederholm, adopterad, 18 år och studerande.

Du når Gunilla och Rasmus via mail: adoption.familj@telia.com

Thailand - kontrasternas land

TEXT OCH FOTO: ANNA-KARIN STAHERE OCH ANN-CHARLOTTE SÄRNBRATT

Utsikt från bergen i Chiang Mai.

I slutet av november reste BFA, Anna-Karin Stahre och Ann-Charlotte Särnbratt, till Thailand för att besöka våra samarbetskontakter.

Det är alltid intressant och givande att besöka de länder vi är verksamma i. BFA började med att besöka Child Adoption Center(CAA), som är den avdelning på DCY som handlägger internationella adoptioner, och fick där möjlighet att diskutera aktuella samarbetsfrågor. De berättade att CAA återigen kommer att bjuda in till Nativeland Visit i juli 2019. Detta är ett mycket uppskattat program då de bjuder in familjer som adopterat barn från Thailand på ett återreseprogram. Vår handläggare på DCY tog med oss till ett av de statliga barnhemmen i Bangkokområdet, Pakkred Babies' home. BFA har förmedlat ett flertal barn från detta barnhem genom åren. Idag har de närmare 300 barn på barnhemmet och det är ca 60 nannies och ett flertal volontärer

Pakkred Babies Home, ett av många statliga barnhem i Thailand, välkomnar dig så fint vid entrén.

Barnhemmet Pakkred Babies Home har ett övernattningsrum som kan användas av de blivande adoptivföräldrarna.

tar hand om dem. Barnhemmet har ett övernattningsrum där familjer kan sova över när de hämtar sina barn, vilket kan vara en fördel, då man slipper sitta i långa bilköer och på så sätt får mer tid att tillbringa med barnet.

BFA besökte också Thai Red Cross Children's Home (TRCCH). Det är alltid roligt att se vilket fint arbete de gör på detta lite mindre barnhem i centrala Bangkok. Det bor ca 50 barn på barnhemmet. Vi fick träffa personal och delar av deras styrelse. De berättade att de har behov av nya familjer. De har utökat BFA:s kvot så under 2019 har vi möjlighet att skicka 5 nya ansökningar till barnhemmet.

I Bangkok ligger den svenska ambassaden. Familjerna som adopterar från Thailand brukar alltid avsluta adoptionsvistelsen på ambassaden i och med att de ansöker om D-visa för sitt barn. Tillståndsenheten på ambassaden i Thailand har många olika ärenden att hantera, och D-visa för barn som adopteras upptar endast en liten del av alla ärenden. Familjerna uppmanas att vara ute i god tid vid ansökan, det vill säga så tidigt som möjligt på morgonen, för att slippa hamna i köerna till tillståndsenheten.

Efter några dagar i det pulserande, livliga, lite smått kaotiska stadslivet i Bangkok, reste BFA vidare norrut till Chiang Mai där vi tidigare inte har varit på besök. Chiang Mai ligger i norra Thailand, omgiven av fantastiska bergskedjor och fin natur. I Chiang Mai-provinsen ligger barnhemmet Viengping children's home och BFA gjorde ett besök på barnhemmet där vi blev väl mottagna. På Viengping children's home bor det idag ca 130 barn, övriga barn är utplacerade i fosterfamiljer eller lite mindre institutioner. De har ca 20 internationella adoptioner per år. När barnen blivit matchade med

BFA har precis avslutat möte med Röda Korsets Kommitté. Till vänster i bild syns vår kontaktperson MS Voraporn.

en familj så förbereder de barnen genom att de får träna på lite engelska genom engelskspråkiga volontärer, de åker ut till flygplatsen och tittar på flygplan, tar med barnet på restaurang och äter västerländsk mat. Fotoalbumet som familjer skickar efter barnbeskedet är också en viktig del i förberedelsen av barnet. Några av de barn som vi förmedlat från Viengping children's home har varit utplacerade

i fosterfamilj. Vi hade möjligheten att besöka en amerikansk fosterfamilj och fick där se hur positivt det kan vara för ett barn att få den extra uppmärksamhet och trygghet som en familj kan ge. Vårt intryck av de bägge statliga barnhemmen är att de arbetar professionellt, barnhemmen är av god standard och de försöker, trots knappa resurser, ge barnen en god omvårdnad.

Det statliga barnhemmet Viengping Childrens home ligger i Chiang Mai.

FAKTA THAILAND

BFA samarbetar sedan 2001 med den statliga adoptionsmyndigheten Department of Children and Youth i Bangkok (DCY) och sedan 2015 med Thai Red Cross Children's Home (TRCCH).

Sedan start har BFA förmedlat 48 barn till 47 familjer. Av de 48 barnen har 10 varit flickor och 38 pojkar.

Åldrarna på barnen har varit enligt följande:

5 barn i åldern 0-1 år
23 barn i åldern 1-2 år
13 barn i åldern 2-3 år
3 barn i åldern 3-4 år
2 barn i åldern 4-5 år
1 syskonpar

Är du intresserad av att skicka din adoptionsansökan till Thailand så gäller följande i dagsläget:

Väntetider

För att skicka din ansökan till landet: I dagsläget ingen kö.

För barnbesked: DCY ca 3 år. TRCCH 3-8 månader.

Till resan efter barnbesked: DCY 4-6 veckor. TRCCH 5-9 månader.

Krav på sökande

Krav på medgivande ålder: DCY 0-3 år. TRCCH 0-2 år. DCY: Ni ska ha några års äktenskap, sammanboendetid tillgodoräknas. TRCCH: Två års äktenskap, sammanlagt minst fem års sammanboendetid.

Ensamstående kan ansöka om barn med särskilda behov eller äldre barn (gäller endast DCY).

Minimiålder: 25 år.

God hälsa.

Psykologintyg krävs.

Sökande bör ha gymnasieutbildning som lägst.

DCY: Föräldrar upp till 40 år kan utses till barn upp till 3 år eller äldre. TRCCH: Makar under 40 år kan ansöka om barn 0-2 år.

Föräldrar i 40-årsåldern kan utses till barn 0-4 år eller äldre.

För mer detaljerad information om adoption från Thailand, läs mer på vår hemsida: <https://www.bfa.se/adoption/lander-och-vantetider/thailand/>

Eller kontakta handläggare:

Anna-Karin Stahre 0300-331 34, anna-karin@bfa.se

eller

Ann-Charlotte Särnbratt 0300-331 37, ann-charlotte@bfa.se

Den 6-14 2019 ordnar adoptionsmyndigheten DCY i Thailand "Nativeland visit" som vänder sig till adopterade och deras familjer. Denna återresa brukar anordnas ca vart fjärde år och huvudsyftet med detta program är att erbjuda en möjlighet för de adopterade barnen från Thailand att återbesöka sitt ursprungsland och bl a få kunskap om thailändsk kultur. Det ges också möjlighet att besöka ett barnhem.

Boka in datumen redan nu och håll utkik på vår hemsida för mer information om program och anmälan.

I fosterfamiljens trygga famn

TEXT: JOSEFIN CARLSSON OCH RICHARD EIDEVÅG

FOTO: PRIVAT

Vår son bodde sina första år hos en fosterfamilj i Thailand. Det var också där vi fick träffa honom första gången.

Att säga att man hade alla känslor man kan känna på samma gång känns som en underdrift. Så fort vi kom fram till huset och fick träffa vår son för första gången försvann all nervositet och det ersattes med enbart kärlek. Familjen hade förberett honom på vår ankomst på det bästa sättet de kunde och det märktes.

Vi fick 4 dagar tillsammans med familjen och vår son. Under dessa dagar fick vi en möjlighet att lära känna honom och han oss, på neutral mark där han kände sig trygg. Detta tror vi gjorde att överlämningen till oss gick bättre. Han hade fått en möjlighet att se oss, och umgås med oss, tillsammans med dem han kände sig trygg med, i en miljö som han kände igen.

Vi känner en stor tacksamhet till familjen och hur de hanterade allt. Det märktes att de var väldigt måna om honom och om hur överlämningen skulle kunna ske på så bra sätt som möjligt, för hans och vår skull. Vi kunde öppet ställa frågor och få svar på dem. Fosterfamiljen är väldigt öppen och kärleksfull och hjälpte verkligen oss och vår son att påbörja en trygg anknytning till varandra.

Sista kvällen innan överlämningen sker; här är vi och fosterfamiljen samlade.

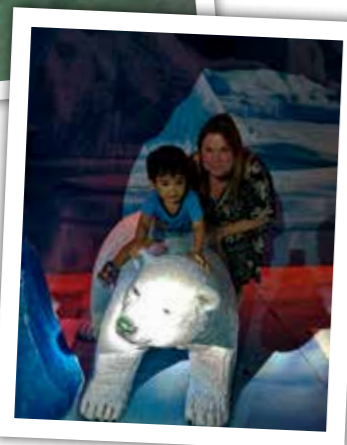
En rolig tiger fångar Sams intresse utanför barnhemmet i Chiang Mai.

Första dagen i Sverige besökte vi den stora lekplatsen hemma.

Sam tyckte mycket om Ocean World.

Familjen Lundbäcks berättelse om när vi hämtade hem vår son Kewin i Thailand.

TEXT: MALIN LUNDBÄCK FOTO: PRIVAT

Oliver och Kewin har fixat frisyerna inför ett bowlingkalas.

förklarade för honom vilka vi var och fick till små samtal mellan oss alla. Känslorna flödade när alla satt där mittemot vår Kewin. Vi tittade igenom albumet vi skickat. Mer och mer mjuknade Kewin upp för alla, men mest för pappan som fick hålla Kewin nästan direkt. Vi tog en promenad med den finska familjen och pappa Robert och storebror Oliver fick hålla hand med Kewin när vi gick runt på området. Resten av dagen lekte vi med Kewin. Det var svårt att säga hej då och åka tillbaka till hotellet. Nästa dag fick vi åka och leka med Kewin i en stor och fin lekpark i centrala Bangkok tillsammans med en personal från barnhemmet. Där hade alla verkligen jätteroligt tillsammans, det var skönt att få lämna barnhemmet och prova vara en familj med Kewin. Senare samma dag ville Kewin komma med till hotellet med oss, det hade gått så bra för oss så det gick bra för barnhemmet. Vi tackade personalen och gav lite presenter till barnen på barnhemmet. Sen dess har Kewin varit med oss.

Vi stannade lite drygt tre veckor i Thailand, vi valde att resa till Hua Hin där vi hyrde ett fint hus med pool. Den poolen användes frekvent av båda pojkarna men också mamman och pappan. Den tiden fick oss att växa samman som familj och Kewin att lita mer på oss som föräldrar.

Den 14 november 2018 hade vi bokat en taxi som skulle föra oss från vårt hotell till Röda Korsets barnhem i Bangkok, Thailand. Ingen taxi dök upp och paniken steg. Vi sprang runt och fick tag på en Tuk Tuk. Första resan för oss alla i en Tuk Tuk bar av till Röda korsets barnhem med ilfart. Lite lätt skräddade av färden med alla bilar och människor kom vi fram för att få träffa vår son Kewin. Det var en finsk familj före oss i rummet där vi skulle få träffa vår son för första gången.

Nerverna var på helspänn då vi satt där och väntade. Till slut var det vår tur, Familjen Lundbäck bestående av Mamma Malin, Pappa Robert och Storebror Oliver, att få träffa Lillebror Kwan, eller Kewin som vi kallar honom idag. En blyg och söt liten pojke på 4,5 år steg in i rummet. Han var så fint uppklädd med skjorta och jeans. Han satt väldigt stilla och Ms Vornapon som var i rummet med oss

Bröderna Lundbäck utombus på vår bakgård.

Vi bor långt upp i vårt avlånga land i Norrbotten och här har vi massor av snö. Kewins första dag hemma snöade det mycket, han var ganska avvaktande mot snön i början. Idag älskar Kewin att leka i snön och vi är utomhus varje dag, i alla väder och grader. Vi åker skoter, slalom och skidor i massor.

När vi nu med lite distans tänker tillbaka på vårt val av Röda Korsets barnhem i Bangkok känner vi oss än mer övertygade om att vi valde rätt. Allt fungerade jättefint och den medicinska dokumentationen av barnen var väldigt omfattande. Personalen var väldigt fina och trevliga och vi tror att barnen som bor där har blivit väl omhändertagna. Kewin verkade väl förbered på att få en ny familj. Vi fick massor med fina bilder från hela hans uppväxt med oss hem.

Hela familjen på promenad. Oliver och Kewin valde sparkarna framför promenad.

Pappa Robert, Oliver och Kewin grillar korv och dricker varm choklad hemma på gården.

Nu har vi "fått" Nils på barnhemmet.

Familjen Hedén åker till Thailand och blir tre!

TEXT: SANNA HEDÉN FOTO: PRIVATA

Den 24 oktober, exakt 2 månader före julafton får vi, Sanna och Victor den hittills bästa julklappen man kan få, då kom äntligen det där samtalet från BFA och Anna-Karin som vi väntat så på. Vi hade "fått" en liten son på knappt 11 månader som fanns i södra Thailand, på Ban Srihammarat Home for Boys. Det ligger i Nakhon Si Thammaratprovinsen 80 mil söder om Bangkok. Nu blev det bråda dagar för herr och fru Hedén, 50 nötkreatur och 10 hästar, 3 katter och 1 hund, allt skulle förberedas så släkt och vänner kunde ta hand om gården med så liten insats det

bara var möjligt. Vi hade väntat i 3 år och 3 veckor när samtalet kom och kände att vi ville åka direkt.

Flyget till Bangkok gick fredagen den 9 november och vi är med i en stängd facebookgrupp som heter Thailandslistan som är till för sådana som adopterat eller väntar på att få adoptera från just Thailand. I den gruppen fick vi ovärderliga råd och tips från er som tidigare gjort liknande resor. Det var toppen, verkligen. Vi fick till exempel kontakt med en familj som var på samma barnhem ungefär ett

halvår före oss, så bra att få lite information om barnhemmet och även annat värt att tänka på. Det är fantastiskt att inte behöva uppfinna hjulet själv varje gång och nu delar vi gärna med oss av sådant som vi fått erfara i samband med vår resa till Bangkok och Nakhon till de som reser efter oss. Resehäftet som vi fick mailat oss från BFA var också toppen att ha. Det var till stor hjälp inför resan med all planering. Vi träffade en annan svensk familj under tiden i Bangkok som adopterade via en annan organisation.

Framsidan av barnhemmets småbarnsavdelningar/hus.

Vi kom till Bangkok tidigt på morgonen lokal tid på lördagen och tog oss till hotellet där vi skulle bo under tiden i Bangkok. Där packade vi upp och vilade och sen rekognoserade vi i närområdet för att ha lite koll på vart man kunde gå och äta, handla och så vidare när vi sen skulle bo där med lilleman. Dagen efter packade vi ner det vi kunde behöva för dagarna i Nakhon och flög dit. Det var viktbe-gränsning på inrikesplanet vilket vi inte hade haft styr på om vi inte hört det av tidigare resenärer, därför valde vi att ha

hotellet i Bangkok under tiden i Nakhon och lämna av packning där. Hotellet hämtade oss på den lilla, lilla flygplatsen utanför staden, där fick vi gå från planet över landningsbanan och in i flyghallen. På vägen till hotellet såg vi bland annat en annan "typ" av nötkreatur än de stora kolosserna som går hemma i vår ladugård, de var ganska slimmade och gick tjudrade i marken och betade så långt repen räckte.

Måndag den 12 november, en dag vi sent ska glömma, dagen med stort D! Då träffade vi

Nils för allra första gången. Det var mycket fjärligt i magen, det måste vi säga, olika känslor inför det första mötet, så stort alltså. Hur skulle det bli? Skulle han bli alldeles rädd, storgråta, hur skulle vi reagera?

Barnhemmet hämtade oss på hotellet. Vi som alltid är på håret sena hemma i Sverige av någon oförklarlig anledning, vi hade verkligen vinnlagt oss om att vara i lobbyn i tid, 15 min före inbokad tid gick vi ner men personalen stod redan där och väntade. Vi funderar på om det är så i Thailand, att de alltid ska vara på plats tidigare första gången man träffas? Vid de resterande två upphämtningarna var de nämligen inte före sin tid utan nästan lite sena. Vi träffade en socialarbetare från DCY på Consul Department of Thailand i Bangkok en dag och då gick vår resa så fort att vi var där redan 50 min före vi skulle vara det men då var hon också redan där.

Vi gick tillsammans med barnhemmets socialarbetare och den 18-åriga tyska volontären som fungerade som vår tolk, till huset där bebisarna bodde och fick gå en trappa upp. Där satt han, vårt lilla hjärta, i sin spjalsäng av metall. Känslorna flödade direkt och vi var lite försiktiga, hur skulle vi närma oss honom för att inte skrämma honom? Men så försiktig var inte hans ena nanny, hon lyfte direkt upp honom och liksom släppte över honom i pappa Victors armar (jag höll i kameran för att få en första bild på underverket). Stora, stora ögon på Victor, vem är du? Men inga tårar,

ingen gråt. Sen kom både nanny 1 och nanny 2 och började busa med honom så han kiknade av skratt och sen var det liksom helt okej och vi fick gå till lekrummet. Fröken tysk tog vår kamera och tog massor av bilder på oss alla tre där den första timmen, helt ovärderligt.

Vi fick mata honom efter leken och sen var det dags att bada. Nils älskar att bada. Barnen på barnhemmet badade minst 1 gång per dag fick vi veta. Efter det var det vilotid och vi fick också åka tillbaka till hotellet och smälta alla intryck och vila lite. När vi kom tillbaka efter ett par timmar sov lilleman fortfarande, inte så konstigt kanske efter alla nya intryck han fått på förmiddagen. Nannyn väckte honom men han tog det bra, var bara lite extra gosig ett par minuter så var det full lek igen.

Dagen efter, den 13 november blev en annan stor dag för familjen Hedén. Då fick vi Nils i vår vård. Vi oroade oss lite för att det var så snabbt, vi fick honom redan på morgonen också. Det berodde nog mest på att vi fått order om att inställa oss i Bangkok på thailändska konsulatet redan på torsdag morgon den 15 november vilket innebar att vi var tvungna att flyga dit redan den 14/11. Vi valde det sena eftermiddagsflyget för att få så lång tid på oss som möjligt i Nakhon och bonda innan flygningen som vi oroade oss lite för. Det var onödigt, Nils satt som ett ljus och tittade ömsom ut genom flygplansfönstret ömsom inventerade han flygplansstolens spännande ficka på ryggens baksida eller så lekte han med oss. Allt var så spännande i början, vad vi än gjorde, promenerade utomhus, åkte bil, flög, åt på restaurang. Han bara tittade storögt och intresserat. Det ändrade sig, det tog en liten tid men sen räckte det inte med att bara vara och titta. Då skulle det hända nya saker regelbundet annars blev han uttråkad och verbal.

Det thailändska folket kändes väldigt positivt inställda till oss och att vi hade Nils, både hotellens personal, taxi-chaufförer och andra var väldigt glada och frågade oss en hel del. Det var ju premiär för mamma och pappa Hedén i Thailand nu och vi trivdes med det vänliga folket. Bangkok däremot är en galet stor stad – 6 filer i trafiken åt varje håll och lika många människor där som i hela vårt avlånga land. Det är klart att det blir kontraster. Och så värmen då, den i kombination med luftfuktigheten gör det rätt svettigt. Nästa gång vi åker till Thailand vill vi gärna ta oss ut i landet och uppleva hur det är där, i naturen och så vidare, det hanns inte med denna gång.

På väg till Board Meeting på DCY.

Vi hade en lätt stressig upplevelse på Consul Department of Thailand när ett Emergency Certificate skulle utfärdas åt Nils. Det för att han på Svenska Ambassaden senare skulle kunna ansöka om ett Passport for Aliens, ja så heter det verkligen, ett främlingspass och det för att Nils är statslös, då får han inget thaipass. Vi kom dit och hade hjälp av en socialarbetare från DCY. Vi lämnade in ett antal passfoton som barnhemmet redan ordnat på Nils och så fick han lämna sitt tumavtryck, sen skulle vi sitta och vänta på en bänk där bredvid. Det gick några minuter och sen kom Fru Socialsekreterare ångande med kopian på våra flygbiljetter i högsta hugg. Det framgick att myndigheten hetsade upp sig över att det inte fanns någon biljett bokad åt Nils hem till Sverige. Vår resebyrå ville att vi skulle boka honom från Thailand när vi fått lite mer ID-uppgifter på honom, men se det var fel väg att gå. Det skulle finnas en liknande biljett som den som vi hade på inrikesflyget, där stod det i princip

bara Infant Phakin (hans thainamn som han har kvar som mellannamn) och inget mer. Hjälp, vad skulle vi göra? Vi försökte förklara att vi skulle boka honom men språkförbistringen var total. Vi förstod så mycket att om vi inte kunde generera en biljett åt Phakin så blev det inget Emergencypaper! En riktig emergency för oss, 09:30 thaitid – 03:30 svensk tid och stängd resebyrå. Vi ringde jouten, hamnade i Norge hos en rimligt oförstående norrmann som bara tjetade om att resebyrån var stängd, telefonminuterna tickade på. Sen gick det plötsligt upp ett ljus för mannen, okej ni är på thailändska konsulatet och har problem. Så han lyckades göra en "fejkbiljett" enligt inrikesbiljettens utseende som han mailade till oss och vi till konsulatet och så tog det bara ett par minuter och saken var klar, puh!

Efter denna lite magstarka upplevelse så hade vi 5 lugna dagar när vi flöt runt och lärde känna varandra och försökte skapa någon typ av rutin för olika saker. Det var lite roligt, vi bodde vägg i vägg med familjen Lundbäck från Kalix på vårt hotell. De var nere och hämtade "lillebror" på Röda Korsets

Vi leker tillsammans vid allra första mötet.

barnhem samtidigt. Vi umgicks en del och hade mycket trevligt. Det var även ytterligare två svenska familjer nere samtidigt som vi träffade på Board Meeting respektive på Svenska Ambassaden.

Lilleman var lite förkyld när vi fick honom men pigg och glad mestadels. När vi kom till Bangkok fick han dock feber vid ett par tillfällen och då blev vi orutinerade nyblivna pären väldigt nervösa och nära på att söka sjukvård någon gång. Vi hade dock bra uppbackning hemifrån med specialkunskap och bra webbsidor som man kunde se filmexempel på andningsmönster och liknande så vi klarade oss från sjukhusen denna tid.

Board Meetinget onsdagen veckan därpå var en trevlig tillställning där vi kom in först till vårt team som leddes av en söt liten äldre dam som pratade fantastiskt bra engelska, det var skönt. Hon hade fyra andra personer med som bisittare. Det blev mest ett trevligt samtal där de undrade vad vi tyckte om deras land, om vi varit där tidigare, vad vi tyckte om att Nils var så ung och sen kom det en fråga som vi fann lite udda. Vi hade fått en liten kille ju, hade vi hellre velat ha en liten tjej? Vi förklarade genast att när man blir föräldrar på annat sätt än via adoption så väljer man inte kvalisort på barnet, det blir det blir och det blir fint! Så också här, vi vill inte ha någon annan än den vi fått såklart. De verkade nöjda med svaret. När vi kom till DCY möttes vi av Mrs Rattikarn som vi kände igen från träffen i Skövde sommaren 2016. Hon var väldigt mån om oss, både före och efter mötet. Bokade taxi hem till hotellet efteråt och servade oss mycket.

Dagen efter tog vi oss till Svenska Ambassaden med familjen Lundbäck. Det var en seg upplevelse som vi inte var så nöjda med. Det är inte lätt för så små barn, eller äldre heller för den delen. Vi var där i mer än tre timmar och fick sen gå och äta lunch och vänta ytterligare nästan 2 timmar. Detta hade kunnat lösas på ett annat sätt och jag tror att BFA som var i Thailand veckan efter oss tog upp det med ambassaden så förhoppningsvis blir det bättre i framtiden. Vi fick i alla fall till slut våra viktiga dokument och kunde sen flyga hem till Sverige som planerat natten mellan lördag och söndag efter 16 dagar i Thailand, nu som en riktig familj med världens bästa tvåbenta lilla valp med hem till hunden Lexie som gillar honom mycket.

Hemma, Nils och hunden Lexie.

Två systrar - födda av samma mor på andra sidan jorden

Tillsammans för första gången

TEXT OCH FOTO: MIA HANSEN

Sarah och Dionne testar hållfastheten på isen.

Vår dotter Sarah föddes 2006 i Taiwan, några månader efter att vi började vår process för att få adoptera. Hösten 2007 fick vi barnbesked, det där efterlängtnade telefonsamtalet!

I maj 2008 åkte vi, Mia och Mikael, till Taiwan för att hämta hem vår efterlängtnade dotter som då var 1 år och 10 månader. Vi har hela tiden vetat att Sarah har två äldre helsyskon som då bodde hos släktingar. Sarah har alltid visat nyfikenhet och intresse för sin familj där och egentligen med det mesta som rör Taiwan. Därför har det alltid känts naturligt att prata öppet med henne om hennes föräldrar och övriga syskon i Taiwan. Periodvis i livet har hennes längtan efter att ha syskon varit mycket stor. Syskon som finns här och som hon kan prata med.

Tjatat om att få en lillebror var ihållande under några år. Det dog emellertid ut fort när två små pojkar flyttade in i huset bredvid.

ETT SPÄNNANDE TELEFONSAMTAL

I september 2016 fick min man Mikael ett samtal av Lina på BFA. Ett samtal som väckte stor glädje och även satte igång många funderingar. Vår dotter, då 10 år, har en syster i Holland som letar efter henne! Lina ber min man att prata med mig och återkomma med besked om vi vill gå vidare och ta upp kontakten med systemen. För oss var det ett lätt beslut, självklart skulle vi berätta för Sarah att hon har en syster till. Sarahs första reaktion var GLÄDJE! Sen 1000 frågor, som vi inte kunde svara på förstas. Givetvis delade vi

hennes glädje, men försökte ändå att få henne att inte ha för höga förväntningar. Vi visste ju i detta läge väldigt lite, men vi var definitivt överens alla tre om att be Lina kontakta Chung-Yi så vi kunde gå vidare med kontakten.

Sedan följde en lång tid av väntan. Inget hände. Inga mejl, inga brev. Vad hade hänt? Till slut fick vi be Lina fråga vad som hänt och det verkar som saker och ting hade hängt upp sig lite i Taiwan. Men nu fick allt fart igen och i juni 2017 fick vi äntligen ett efterlängtat brev från systemen. Dionne visar sig vara 20 år, nio år äldre än Sarah. Hon hade fått reda på att Sarah fanns när hon besökte modern i Taiwan under en återresa. Cathwel, barnhemmet där Dionne bott sina första månader, hade organiserat en resa för unga vuxna som vill

söka sina rötter och hjälpt henne att leta efter sin syster.

Eftersom deras mor inte hade uppgett att hon hade fått barn innan hon träffade Sarahs pappa fanns det inga uppgifter hos Chung Yi om att hon hade en äldre syster. Långt senare, på BFAs sommarträff 2018, skulle vi få veta hur slumpen gjorde att Cathwel hittade Sarah via Chung-Yi. Arwen från Chung-Yi som besökte träffen, berättar för oss om hur hennes supervisor hade varit på en stor konferens för olika organisationer i Taiwan och där stött ihop med en kvinna från Cathwel som gick runt och frågade om någon vet vilken organisation som förmedlat adoptionen av Sarah. Tack vare att Chung-Yi har en imponerande koll på de barn de hjälpt, så minns supervisorerna att detta är "deras" barn. Arwen berättar hur svårt hon tyckt det varit att veta om det skulle vara ok att förmedla att systemen letar efter Sarah. Hon frågar hur vi upplevt det hela och hoppas vi inte tagit illa upp.

Tagit illa upp?! Vi förklarar hur oerhört tacksamma vi är att de hjälpt oss få kontakten och berättar om vår relation till Dionne och att vi planerar att ses snart.

EN RELATION SKALL BÖRJA BYGGAS

Efter det första brevet från Dionne följde en intensiv mejlkontakt med bilder och svar på många frågor. Vi fick det första fotot av deras mor – en liten pusselbit som saknats. Eftersom Sarah är så pass ung går det mesta av skrivandet genom oss. Men tack vare teknik och sociala medier, så kunde tjejerna även ha direktkontakt. Oftast skickade de små meddelanden och bilder till varandra. Tidigt pratar vi om att i framtiden träffas, men vi bestämmer oss för att skynda långsamt.

MER INFORMATION OCH KÄNSLOR ATT HANTERA

När Dionne gjorde ytterligare en återresa i december 2017 fick vi mängder med ny information om nuläge, släktingar och dessutom massor av nya bilder. Vi får även reda på att det finns en lillebror. Fem barn födda av samma mor i Taiwan. För Sarah blev det ibland lite för mycket. Glädjen i att ha en syster – frustration över att inte känna henne och att inte ha samma språk. Även känslor som att bli arg på sin mor. Varför har hon fått så många barn som hon inte tagit hand om? Sunda känslor! Man får bli arg och frustrerad. Det är helt ok. Vi förklarar och försöker få henne att förstå vad som ligger bakom. Men det är hennes alldeles egna historia, som hon kanske väljer att berätta om en vacker dag!

Sarah och Dionne staplar stenar tillsammans på Smögen.

DET BÖRJAR BLI DAGS ATT ÄNTLIGEN TRÄFFAS

Vi hade redan tidigt bjudit hit Dionne och sommaren 2018 skriver hon till oss och frågar om hon kan komma. Hon har massor med planer för sommaren och planerar att resa till Taiwan igen och efter det komma till oss. Under hösten bestämmer vi att hon och hennes flickvän ska komma till oss efter nyåret och stanna några dagar innan skolan börjar igen. Vi har ett datum! Detta beslut skapar både glädje, nervositet, förväntan, oro och ja, helt enkelt en hel massa känslor och frågor.

MÖTET

9.30 den 3 januari parkerar vi bilen på Landvetter flygplats och samtidigt landar ett plan från

Amsterdam. Vi står tålmodigt och väntar vid ankommande. Vi rycker till lite så fort dörrarna åker upp och någon med asiatiskt utseende kliver ut. Sarah undrar varför det är så många asiater just idag? Sen ser vi en liten figur som gömmer sig bakom dörren, innan hon försiktigt kommer ut (lite som Ferdinand). En helt överklig känsla infinner sig. Hon är äntligen här!

Kramkalas, hej och välkommen och sedan in i bilen för hemfärd till Uddevalla. Aningen stel konversation, mycket nerver och faktiskt lite tacksamhet när resenärerna somnar och jag kan ratta oss hem utan vidare konversation eller pinsam tystrnad. Väl hemma så lättar vår glada och vilda hund Alma upp stämningen rejält. Vi äter lunch och småpratar. Jag och Nikita, som flickvännen

Lyckan att hitta en musikaffär i Göteborg.

heter, är väl dom som pratar mest. För Sarah och Dionne är spänningen stor och de sneglar försiktigt på varandra. Vi konstaterar att de har väldigt likt utseende.

Efter lunchen tar vi med Alma och åker ner för att promenera på strandpromenaden. Dionne och Nikita förundras över naturen och hur olikt det är från platta Holland. De går försiktigt och ovan när vi släpar upp dom i bergen över stock och sten för att njuta av utsikten över fjorden och Uddevallbron i fjärran. Sarah och Dionne springer iväg för att testa hållfastheten på isen som lagt sig i en vik. Jag och Nikita ser på och njuter av att se hur systrarna försiktigt närmar sig varandra. Båda helt uppslukade av isen och naturen. Så lika i sin upptäckarglädje.

Väl hemma igen, så är även Mikael hemma från jobbet och vi åter middag tillsammans och pratar. Vi får lägga band på oss för att inte bombardera Dionne med frågor (fast det gjorde vi nog ändå). Efter middagen spelar tjejerna TV-spel och sedan tar vi alla en tidig kväll, helt slut efter nervspänningen första dagen tillsammans.

DAG 2 - PRESENTER, GÖTEBORG OCH LIKHETER

Vid frukosten plockar Dionne upp presenter hon har med sig från Holland. Godis, nyckelringar och annat skoj. Hon har med sig chokladströssel som man har på brödet till frukost. Gott tycker Sarah som inte gillar bröd i vanliga fall. Det gör inte Dionne heller. Sarah ville väldigt gärna visa sina favoritställen i Göteborg för sin syster, så på fredagen tog vi en tur ner till storstaden. Eftersom Sarah alltid är hungrig började vi med sushi till lunch. Dionne tackar inte nej till mat hon heller och ytterligare en likhet konstateras. Dessa systrar gillar att äta i tid och otid – och det syns inte på dem!

Vi går till favoritaffären Kawaii i Haga. Sarah och Dionne springer in, ivriga som de är. Jag och Nikita tittar på. Förundrade över hur lika systrarna betar sig. Systrarna, de märker inget eftersom de redan håller på att vrida och vända på varje pryl därinne. Sarah köper två likadana armband. Ett till sig och ett till Dionne.

Många småaffärer senare passerar vi en musikaffär. Något tänds i Sarahs blick och hon frågar samtidigt som hon hoppas av iver om vi kan gå in. I ögonvrån ser jag Dionne också hoppande fråga sin flickvän detsamma. Och där sprang de två systrarna iväg igen. Vi hittar dem vid varsin keyboard, spelandes och omedvetna om hur lika de är varandra. Musiken och lusten att spela finns hos dem båda. Tänk att två systrar med samma mor, uppvuxna med helt olika familjer kan vara så otroligt lika!

MINER, GESTER OCH IVERN ATT UPPTÄCKA

Efter en härlig dag i Göteborg som avslutades med fulla kassar från Saigon Food (asiatisk livsmedelsaffär) och bubbletea, så åkte vi hem och bjöd på taco som sig bör en fredagskväll. Därefter blev det film och asiatiskt snacks (sjögräs).

DAG 3 - UTFLYKT I BOHUSLÄN

Det är inte många januaridagar som det är klarblå himmel, +5 och det inte blåser en gnutta. Men denna lördag bjöd på ett perfekt utflyktsväder. Med massor av gott i ryggsäckarna åkte vi ut till Ramsviklandet utanför Hunnebostrand och promenerade på klipporna, njöt av naturen och värmdes av solen. Det blev även en tur till Smögen för att strosa på en nästan folktom brygga och bygga

stentorn bland klipporna i solnedgången med utsikt över Hällö fyr.

En helt underbar dag! Mycket uppskattad av både oss och våra gäster. Jag tror nog alla bara njöt av naturen, lugnet, det goa vädret och av att avslappnat och otvunget kunna vara tillsammans.

DAG 4 - DAGS ATT SÄGA "PÅ ÅTERSEENDE"

Sista dagen är här och det är dags att säga hej då för den här gången. Vi kör ner tjejerna till Göteborg där de skall ta tåget till Stockholm och tillbringa några dagar där innan de åker hem till

Holland. På tågplattformen blir det massor av fotografering, kramar och varma farväl med förhoppningar om att snart ses igen. Vi åker hemåt i bilen, vår lilla familj på tre, fyllda till brädden med glädje över att ha fått uppleva dessa systrars förening.

Fyllda med längtan efter nästa träff. Berikade med nya familjemedlemmar – allt tack vare en kvinna på andra sidan jorden. Kanske får även hon en vacker dag se sina döttrar tillsammans.

Solig familjeutflykt till Ramsviklandet, Hunnebostrand.

Bali

Hemkommen till Sverige från ett kortare besök i Bali runt årsskiftet 2017-2018 bestämde jag mig för att leva nytt. En tid av avslut och omställningar följde. Varför? Dels för att jag våren innan hade gått in i väggen av mitt lärarjobb. Av stress, krav och duktiga-flicka-ambitioner. Hjärnan kom att gå på sparlåga. På Bali kom jag att ta hand om traumatiserade hundar vid vulkanens utbrott. Ett hårt fysiskt och mentalt arbete, men trots det upplevde jag aldrig någon stress. I Sverige upplevdes utanförskap och obekväma rum men på Bali förändrades min status till något positivt, just på grund av min etnicitet. De flesta här är hinduer och mitt indiska ursprung blev något värdefullt i andras ögon. Kanske även ett värde för mig att bäras med och påminnas om senare i Sverige. Och så klimatet. Oftast bars underställ från september till april i Sverige men värmen här på Bali, gör mig så gott. Värmer inombords och min kroppsbyggnad kommer till sin rätt. Tempot är även annat här och jag har valt bort allt som kan tänkas nämnas i ett CV. Bara vara den jag är, inifrån. Den främsta anledningen till mitt återvändande är dock gatuhundarna. De är och förblir mina verkliga läromästare och kanske delar vi delar av vår historia på något vis. Tillsammans med dem utvecklas en inneboende visdom som inte går att läsa sig till via skrift eller intellekt. För hundarna är energiläsare och praktiker. Via handling förmedlar de sin lära. De lär mig dels om smärta, lidande och döden. Något som vi människor ständigt oroar oss för och det kom att ta mig tid att sluta lägga onödig energi på den dåliga behandlingen av djuren här. Men meditationen lär mig att lättare låta det passera och fokusera energin där den verkligen behövs, hos hundarna.

Hundarna lär mig att bagage inte spelar någon roll. Du kan ändå äga hela världen, livet är till för dig. Så lev! Jag själv har nog inte alltid tillåtit mig att leva fullt ut. Alltid denna tacksamhet över livet, frågan om lov

eller ständes osynlig i bakgrunden. Väntades på liv. Är livet mitt att leva? Hundarna lär mig om att healas. Trots trauman är allt vad de behöver en push från en människa eller hund. Kärlek, lek, fysisk närhet och promenader. En lektion i Natural dogmanship. Och att få vara med när en hund transformeras från rädd och skygg individ, till att älska livet är helt fantastiskt. Många livsöden har vidrört mina händer. Kanske tar jag med mig min vackra fyrfotade vän här, över landsgränser. Och kanske skiljer sig inte mina tankar om hans öde så mycket från en gång mina föräldrars tankar om adoption. En ny chans, nytt hem. Kärlek och trygghet med bättre förutsättningar, blandat med mitt ego.

På ett vackert litet homestay uppe bland risfälten möter jag en dag en kvinna från Nya Zeeland. Det visar sig att hon i många år jobbat med adoption både nationellt och internationellt. Hon har även varit med och sammanfört barn med maorieursprung tillbaka till sina förfäders land. Hon är kanske den första vita kvinna jag mött som kan se prob-

lematiken med att bli adopterad in i en vit familj och ett vitt samhälle. Kanske har hon lättare att se adoption utifrån olika perspektiv eftersom hon själv har maorieursprung, och landet varit tvunget att förhålla sig till ras och etnicitetsproblematik mycket längre än Sverige. Mer färgseende än färgblint. Jag lovar att besöka henne vid mitt nästa besök i Nya Zeeland.

På ett vis tillåter jag mig färgas av adoptionskritiken men kan heller inte sluta tänka på hur mycket vi påverkas av vår omgivning och samhälle. Överallt poängteras vikten av att veta dina rötter och din historia samt hur viktig anknytning är. Utan den blir vi vilsna själar och traumatiserade vuxna. Hur kan jag någonsin känna mig hel när forskning och samhället säger att jag aldrig kommer bli det. Och ibland har jag varit avundsjuk på naturfolken. De som har eller kämpar för sitt land, språk, kultur och spiritualitet.

Tvärtom menar den indiska filosofin att vårt lidande just beror på våra bindningar

och anknytningar till ting och människor. Vi klänger fast vid något som vi anser är vårt – mitt eller ditt. Ägande och ego med en ständig rädsla att förlora och stå helt ensam kvar. Förlitade på de yttre bindningar. Men vi är aldrig ensamma. Vi har alltid oss själva.

Så kanske drog jag en lottvinst. Nu fri att skapa mina egna inre universella bindningar. Tillhör ingen men ändå del i allt. Moder jord och hennes hundar är kanske min enda kärleksbindning nu. Och så träffade jag mamma Putu här som själv tar hand om föräldralösa barn. Ett eget barnhem med barn som växer upp med samma frågor som jag. Det minsta jag kan ge dem är ett besök, dela min historia och förhoppningsvis se till att barnen får uppleva det magiska med att växa upp med en fyrfotad liten vän.

Text: Sara Quick

Vardagsdramatik i nordöstra Kongo Kinshasa

Trygga och omhändertagna i Mihigos hus: Zawadi med sina sex barn: Baramé 12 år, Nzedi 10 år, Jenifa 8 år, Felix 6 år, Christian 3 år och Marceline 1 år. Mihigo har bara råd att bekosta skolgång för ett av de fyra skolbarnen. När både Zawadi och Baramé nyligen blev sjuka och behövde läkarvård blev det verkligen ekonomisk kris i familjen.

TEXT: MARGARETA WILHOLM

BILD: EMANUEL MIHIGO

Nord Kivu, östra Kongo Kinshasa är en bergig provins. Våldiga skogsbeväxta bergsområden där man kan få se de skygga bergsgorillorna. Här finns byar, där befolkningen odlar små jordlotter i bergen. Här finns också grupper med kriminella, halvmilitära band från Kongo, Rwanda och Uganda som strävar efter att jaga bort befolkningen för att själva kunna

ta hand om den mineralrika marken. Man våldtar, dödar, kidnappar och fördriver. Man öppnar små gruvor och utviner olagligt värdefulla mineraler. Zawadi söker sig till sin lilla jordbit i bergen i Nord Kivu-provinsen i östra delen av Kongo Kinshasa. Hon är inte ensam, hon har en grupp vänner med sig. Området är farligt, kidnappningar och våldtäkter är vanliga.

För några dagar sedan gav sig några av hennes vänner ut till den lilla åkerlappen. De har inte kommit tillbaka. Man fruktar det värsta. Zawadi är 35 år, hon har fem barn, det sjätte på väg. Hon är änka. Hade det inte varit för att hon måste försörja sina barn hade hon aldrig gett sig upp bland bergen. Här råder laglöshet. Grupper, nästan trupper, med kriminella, drar runt, plundrar, mördar, våldtar och kidnappar. Här finns värdefulla mineraler (som coltan som finns i varje modern telefon). Dessa metaller vill man utvinna, olagligt, och då ska det helst inte finnas vittnen. Människor flyr sina hem i bergen. Andra måste ändå bege sig hit för att odla och ge barnen mat.

Om man blir kidnappad blir man också våldtagen. Inte som en sexuell akt utan som en del i krigsföringen mot lokalbefolkningen. Vem vet om man någonsin blir fri igen? Kidnapparna fordrar väldiga lösensummor och om det är barn som kidnappas används de ofta som barnsoldater eller slavar för olika ändamål istället. Zawadis barn är i säkerhet, det är bara hon och några vänner som har sökt sig hit för att se till grödorna och för att söka vännerna som saknas sedan några dagar. Området är alldeles stilla, för stilla. Zawadi kväver ett skri när hon förstår att byltena som hon ser utspridda över åkerlappen är hennes sargade, döda vänner. Det gäller att få dem härifrån, ner till byn och i jorden. Zawadi var gravid i tredje månaden när hennes man dödades. Nu har det gått ytterligare en tid. Det är tungt att flytta döda kroppar. Och farligt. Banditerna kan komma. Banditerna kommer. Vännerna flyr hals över huvud, de flyr för sina liv. Zawadi kommer också undan men hon vet att det är henne kidnapparnas ledare vill åt. Hennes man angav banditerna för militärpolisen och blev dödad, genom gift, för det. Men det är inte tillräckligt, man vill ha henne också. Kanske kan man få en bra lösensumma och medan man väntar på den finns det alltid bruk för en kvinnlig fånge. Men hon kommer undan. Zawadi har vänner som hon får hjälp av. En organisation som hjälper kidnapparnas offer tar kontakt med FEPAM och Mihigo. Mihigo bor i Bukavu, långt från Kiwanja Rutshur, Zawadis hemort.

Mihigo tar emot hela familjen, Zawadi och hennes sex barn. Här kan de vara trygga. De får sova i förrådet alla sju på samma madrass. Nu är de tretton personer i Mihigos hushåll.

Zawadi har fått sitt sjätte barn. Det har inte varit utan komplikationer, hon har förlorat mycket blod så mycket att hon fått två blodtransfusioner. Det är dyrt, påpekar Mihigo.

Zawadi får inte utföra tungt arbete. I Kongo är nästan allt arbete tungt, även matlagning frestar på. Hon får ta hjälp av de äldre barnen, Baramé är 12 år och Nzedi är 10. De kan stöta sädeskorn och majs till mjöl i en stor mortel. De kan hämta vatten vid vattenposten en bit bort. De kan leta efter ved, pinnar, att mata elden med. Jenifa, 8 år och Felix, sex år får hjälpa till att ta hand om de små, Christian, 3 år och minstingen, Marcelin 1 år.

Mihigo vill naturligtvis att alla barnen ska få gå i skolan men han har bara råd att betala för ett barn. Hade han bott i Uvira, där BFA-skolan ligger, hade han nog kunnat få in dem alla men i Bukavu, där han faktiskt bor, har han inte samma möjligheter. Kanske vi kan hjälpa familjen? Visst kommer vi ihåg BFAs 90-konto: 900272-6! Märk gåvan "Zawadi".

Familjen ska bo hos Mihigo så länge det behövs. Det kan nog bli lång tid. Oroligheterna i de mineralrika provinserna Nord- och Sydkivu har pågått mycket länge och kommer att fortsätta så länge vi efterfrågar coltan till våra mobiltelefoner och andra metaller till vår högteknologiska industri. Man skrämmar bort människorna från deras byar i bergen. Tar över marken, kidnappar, våldtar, mördar och fördärvar. Regeringen är långt borta, de har inget hört och inget sett och ger ingen hjälp. Det finns många, många familjer som Zawadis.

MATRUSCHAYA SOCIAL WELFARE SOCIETY, BHANDARAJ. REPORT OF THE GOTARY PROJECT - 2018 - 2019

tackar alla generösa donatorer för deras osjälviska stöd för våra fattiga och marginaliserade människor runt om i byarna. Vi följer regelbundet upp våra tidigare projekt, och vi har funnit att 70% av de tidigare inköpta getterna lever med god hälsa. Getterna har förökats sig, och familjerna får intäkter från getterna, vilket möjliggör skolgång för barnen. Människorna är lyckliga och tacksamma för den hjälp de fått. Tyvärr har 30% av getterna avlidit på grund av sjukdom, foderbrist och klimatförhållanden.

Vi har personligen besökt familjer i byarna Ahad och Ruikhed för att lära känna deras levnadsförhållanden. Vi har valt ut 12 familjer, som verkligen är i behov av vårt stöd. De kallades till ett möte onsdagen den 5 oktober för att diskutera avsikten med projektet. De fick kunskap om fördelarna, och de var alla mycket glada att få vara med. Därför bestämde vi en dag för getinköp anpassade till de 12 familjerna. Var och en fick bestämma vilken get, som skulle inköpas. och alla var glada och nöjda med det. Liksom i tidigare projekt försäkrades getterna enligt "Regeringsplanen". Detta innebär att om något händer en get kan familjen köpa en ny get för försäkringspengar.

Vår övriga uppföljning visade att getterna var i god form. Familjerna uttryckte sin djupa tacksamhet för den generositet och det stöd som BFA erbjudit för deras välfärd och utveckling. De ber om Guds välsignelse för BFA:s fortsatta verksamhet. Det gör också vi, som verkar vid Matrushaya Social Welfare Society.

Er tillgivne,
Sr. Sangeeta Pereira

Översättning: Staffan Malm

Kallelse till årsmöte för Barnen Framför Allt - Adoptioner

Medlemmarna i Barnen Framför Allt – Adoptioner kallas härmed till föreningens årsmöte lördagen den 25 maj 2017 kl 14:00 på Tanumstrand by the sea. Årsmötet genomförs i samband med sommarträffen.

Förslag till föredragningslista

1. Mötets öppnande
2. Presentation av närvarande styrelse och kanslipersonal
3. Val av ordförande för mötet
4. Val av sekreterare för mötet
5. Val av justeringsmän för protokollet
6. Fråga om mötet blivit stadgeenligt utlyst
7. Fråga om föreslagen föredragningslista kan följas
8. Fråga om godkännande av verksamhetsberättelse för 2018
9. Fråga om godkännande av årsredovisning och revisionsberättelse för 2018
10. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen för verksamhetsåret 2018
11. Val av styrelseledamöter
12. Ordförande (1 år)
13. Ordinarie ledamöter
14. Val av revisor och revisorssuppleant
15. Val av valberedning
16. Fastställande av medlemsavgiften för 2020
17. Övriga frågor
18. Årsmötets avslutande

DU, JA JUST DU!

Du som vill medverka i BFA:s arbete med adoption, bistånd, fadderskap eller medlem.
Valberedningen söker nu positiva och engagerade medlemmar till vår styrelse.

Detta är en möjlighet att engagera sig i en verksamhet som förändrar livet till det bättre för både barn och vuxna.

Känner du att du har något att bidra med, så tveka inte!

Hör av er till adoption@bfa.se så berättar vi mer!

Observera att uppdraget är på ideell basis.

Dags att anmäla sig till sommarens höjdpunkt!

BFAs sommarträff äger rum den 24-26 maj i
TanumStrand - By The Sea. Ses vi där?
För mer information och hur du anmäler dig,
gå in på vår hemsida www.bfa.se

